

W tym działaniu wystawa staje się bruchomówczym dialogiem, gdzie wszelkie nieścisłości i bariery w komunikowaniu przelamywane są poprzez ironię, fikcję, absurd, codzienne przedmioty i gesty, które nierazko ponownie bez ostrzeżenia – stają się konkretną sytuacją życiową.

Within this activity, the exhibition becomes a ventriloquial dialogue, where all the inconsistencies and communication barriers are being broken down by irony, fiction, absurd, everyday objects and gestures which often – again without a warning – turn out to be a concrete life situation.

Tytuł wystawy nawiązuje do pracy Marcela Broodthaersa z 1970 roku, będącej dźwiękowym zapisem rozmowy artysty z kotem na temat współczesnej sztuki. Ten szczegółowego rodzaju dialog, jak również postać samego pochodzącego z Belgii twórcy, stanowi pretekst do zawiązania intrygi, której celem jest postawienie pytania o instytucjonalne ramy sztuki, o pasję penetrowania rzeczywistości, o efemeryczność i o ważność budowania retoryki zrywającej z fasadowością.

The exhibition's title refers to the work of Marcel Broodthaers from 1970, which is a sound recording of a conversation on contemporary art between the artist and a cat. This particular kind of dialogue, as well as the very personality of the artist of Belgian origin, is an occasion to tie a plot-line with the purpose of posing a question about the institutional framework of art, the passion for reality penetration, the ephemeral, and the importance of building a rhetoric that would banish the shallow ostentation.

"Rozmowa z kotem" to wystawa inaugurująca działalność Galerii Miłość w Toruniu. Jej charakter jest próbą negocjacji tożsamości miejsca i zakreśleniem dynamiki wydarzeń jakie rozgrywać się będą w tej prywatnej przestrzeni. Ta pozorna ucieczka w prywatność pozostaje poszukiwaniem odpowiedzi na dla gestów wyrosłych – bez ostrzeżenia – z codzienności, pasji i intuicji!

"The conversation with a cat" is an exhibition that inaugurates the activity of the Gallery Miłość in Torun. Its character is an attempt to negotiate the identity of the place and to outline the dynamics of events that are going to unfold in this private space. This apparent escape into privacy remains a search for a suitable background for the gestures that have grown – without a warning – from day-to-day life, passion and intuition.

"Rozmowa z kotem"
 Cat: *Miaum*
 "Marcel Broodthaers: Are you sure it's not a new form of academicism?"

"The conversation with a cat"
 Cat: *Miaum*
 "Marcel Broodthaers: Are you sure it's not a new form of academicism?"

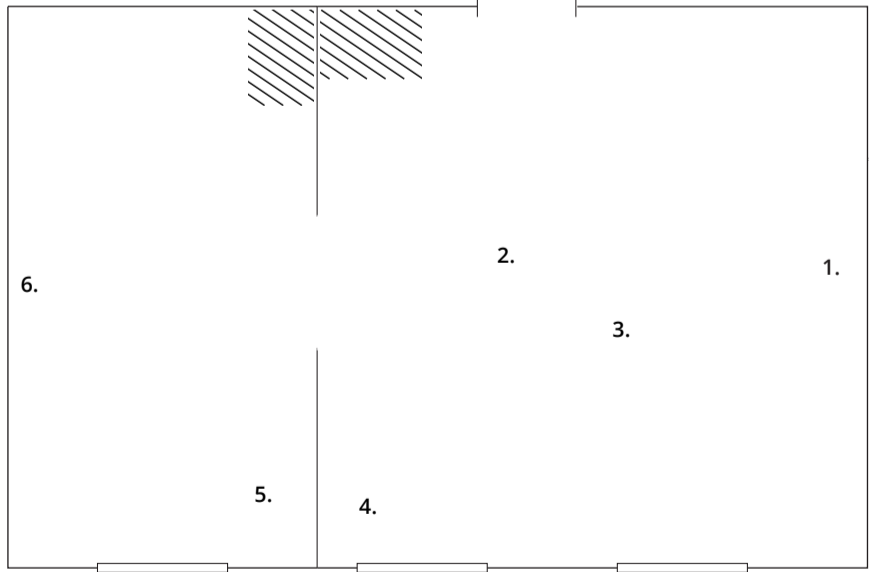
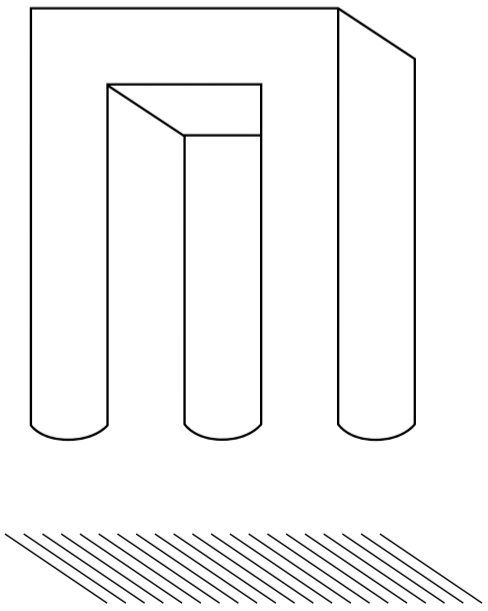
Rozmowa z kotem
27.09 - 26.10.2014

The conversation with a cat
27.09 - 26.10.2014

pl

en

ROZMOWA Z KOTEM



Adres:
ul. Mostowa 7/2a, 87-100 Toruń
Kuratorzy:
Piotr Lisowski Natalia Wiśniewska

1.	Piotr Grabowski	Tul 1	2014, wideo, rysunek na kalce, strój
----	-----------------	--------------	--------------------------------------

Piotr Grabowski wchodzi w nową przestrzeń, poddając ją próbie i badaniu. To swoisty test dla galerii. Jego projekt oparty został na serii ćwiczeń układów taekwon-do. Ta tradycyjna koreańska sztuka walki początkowo została stworzona do celów militarnych by następnie stać się jedną z najpopularniejszych dyscyplin sportowych i narodowych w Korei. Styl oparty jest na użyciu nóg i rąk w ćwiczeniu techniki samoobrony. Inspirując się tą sztuką walki artysta tworzy własny, nowy układ (słowo „tul” to po koreańsku „układ”), stanowiący rodzaj choreografii odzwierciedlającej rozkład pomieszczeń w galerii. Ćwiczy zestaw następujących po sobie technik bloków i uderzeń, rodzaj wymyślonej walki z niewidocznym przeciwnikiem, zaczynający się i kończący w tym samym miejscu. Poprzez ćwiczenia prowadzi rodzaj „badania” nowej przestrzeni – nowej galerii, opartego na sztuce samoobrony, obsesyjnym powtarzaniu tych samych ruchów, tworzącego w efekcie rygorystycznie wyrysowany układ przemieszczeń ciała w czasie i zajmowania przez nie przestrzeni galerii.

2.	Katarzyna Malejka	Balon	2014 obiekt/balon
----	-------------------	--------------	-------------------

Pracę Katarzyny Malejki buduje prosty, abstrakcyjny i zdecydowany gest – lewitujący czarny balon, który porusza się w przestrzeni galerii, do której został powołany. Niepilnowany może ją również opuścić. Przemieszcza się w nieokreślonym kierunku, którego trajektoria uzależniona jest od ruchów powietrza, obecności ludzi oraz napotkanych przedmiotów. Ów obiekt, karmiony ludzką obserwacją, ożywa stając się czarującym „Obecnikiem”. Unosi ponad wszystkim, uwodzi. Jego siła polega na efemeryczności. Jego życie uzależnione jest od uwagi, czułości i poklasku.

3.	Anna Witkowska, Adam Witkowski	Dywan	2014, obiekt/dywan
----	--------------------------------	--------------	--------------------

Dywan Anny i Adama Witkowskich jest rodzajem dedykacji dla galerii. Jego forma i przeznaczenie wydaje się naturalne, pozostaje tym czym jest – dekoracyjną tkaniną leżącą na podłodze. Jednak ten podarunek jest przewrotnym gestem. Galeria, która mieści się w dziewiętnastowiecznej kamienicy, pozbywa się charakteru przestrzeni mieszkalnej, stając się miejscem pełnym wolnej myśli, nieskrępowania, dyskusji i spotkań. Z drugiej strony ten charakter w sposób fizyczny jest i będzie tam zawsze obecny. Być może wcale nie musi być wyparty. Dywan ma dać jedynie pozorne poczucie miękkości pod stopami, komfortu i wyciszenia. Pozostaje przedmiotem użytecznym podobnie jak galeria, ale w swoim kamuflażu zawiera ukryte pojęcia i idee.

4.	Mateusz Kula	Chororama	2014, instalacja/obiekty różne
----	--------------	------------------	--------------------------------

Chororama (gr. khōra) to reprezentacja miejsca złożona z fragmentów architektury, krajobrazu i narracji na nich narosłych. W przypadku pracy Mateusza Kuli mamy do czynienia z tworzeniem pejzaż konkretnego miejsca, fragmentu dzielnicy Krakowa, gdzie znajduje się jego pracownia. Elementy okolicy – pęknięcia na murach, odrapane fasady czy wszelkie tekstury jakie znajduje w okolicy stanowią główny materiałem, na którym artysta pracuje. Projekt jest próbą dotarcia do specyficznego charakteru miejsca w momencie, w którym za chwilę może ono przestać istnieć. W przypadku pracy Kuli przyjmuje ona formę zbioru prawd o miejscu – chory (gr. khōra). Chorografia to metoda docierania do tych prawd. Polega ona na balansowaniu między elementami miejsca, strukturą krajobrazu a fantazjami na jego temat i ich reprezentacją. Praca pomyślana jest jako zbiór modułów, z których docelowo powstanie chororama reprezentująca wycinek miasta w momencie jego zanikania.

5.	Maria Szydłowska	Duch	2014 wideo 8'20"
----	------------------	-------------	------------------

O konkretnym miejscu opowiada również praca Marii Szydłowskiej mierzącej się w sposób autorefleksyjny z własnym doświadczeniem edukacji artystycznej na Wydziale Rzeźby Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. Tutaj obecność budują emocje. Rozgrywka posiada trzy plany. Pierwszy z nich to rozmowa z modelem pozującym do aktu. Drugi to spacer – przejście korytarzami wydziału rzeźby tuż przed jego wyburzeniem. Trzeci to taniec wśród zawiniętych aktów w pracowni. Ten sentymentalny rozrachunek i pożegnanie z akademią jest jednocześnie wyrazem zmagania z rzeczywistością artystyczną, ograniczeniami i akademickim postrzeganiem sztuki, które nierzadko w praktyce musi ulec przededefiniowaniu. Stanowi zderzenie i perwersyjną chęć powrotów na „miejsce zbrodni”, gdzie niepostrzeżenie dawny „duch poznania” staje się widmem.

6.	Mariusz Tarkawian	Zbyt mało miłości w polskich galeriach sztuki współczesnej	2014, seria rysunków na papierze, 21x29 cm
----	-------------------	---	--

Funkcjonowanie w obszarze instytucjonalno-artystycznym ilustruje Mariusz Tarkawian, odnosząc się do pojęcia galerii jako elementarnej jednostki budującej podstawy tej struktury. Wciąż poszerzający się cykl rysunków przedstawia polskie galerie sztuki współczesnej. Narysowane wnętrza galerii ukazują wystawy, które faktycznie miały tam miejsce, jednak na pierwszy plan artysta wydobyla erotyczne sceny – fantazje przesiąknięte perwersją, podglądactwem, czy sadomasochizmem. Przedstawienia wydają się niedostępne, obserwujemy je z dystansu i z ukrycia. Być może kusi nas aby się dołączyć. Jak odczarować układ scalony polskiej sztuki uwarunkowany przez rynek i instytucje? Konkluzja wydaje się jedna – więcej miłości w polskich galeriach sztuki współczesnej.

1.	Piotr Grabowski	The Tul 1	2014, video, drawing on tracing paper, outfit
----	-----------------	------------------	---

Piotr Grabowski enters into a new space, submitting it for trial and study. This is specific test of the gallery. His project is based on a series of taekwon-do patterns training. This traditional Korean martial art, initially developed for military purposes, has become one of the most popular sport and national disciplines in Korea. The style consists in the use of arms and legs when practising self-defense techniques. Inspired by this martial art, the artist creates his own, new pattern (the word “tul” means in Korean “pattern”), which is a kind of choreography that reflects the layout of the rooms in the gallery. He is practising a set of consecutive blocking and striking techniques, sort of imaginary combat with an invisible antagonist, that starts and ends in the same place. Through these exercises he is pursuing a kind of “testing” of the new space – the new gallery, which is based on the art of self-defence, obsessive repetition of the same movements, creating as an effect the rigorously drawn pattern of the body motion in time and the gallery space occupation by it

2.	Katarzyna Malejka	The Balloon	2014 object/balloon
----	-------------------	--------------------	---------------------

The work of Katarzyna Malejka is build by simple, abstract and distinct gesture – the levitating black balloon that moves within the gallery space, to which it has been dedicated. Unattended, it may also get out. It moves in an unspecified direction, its trajectory depends on the air circulation, the presence of people and the encountered items. This object, fed by human observation, becomes alive turning to a charming “Attendant”. It floats over all, seduces. Its strength lies in the ephemeral. Its life depends on attention, affection and applause.

3.	Anna Witkowska, Adam Witkowski	The Carpet	2014, object/carpet
----	--------------------------------	-------------------	---------------------

The Carpet by Anna and Adam Witkowski is a kind of dedication to the gallery. Its form and purpose seems natural, it remains what it is – a decorative fabric lying on the floor. However, this gift is a perverse gesture. The gallery, which is housed in a nineteenth-century building, banishes the living space character, becoming a place full of free thought, unconstraint, discussions and meetings. On the other hand, this character physically is and always will be present there. Perhaps it does not have to be superseded. The carpet is supposed to give only apparent sense of softness under feet, comfort and tranquility. It remains a useful object, like a gallery, but contains hidden concepts and ideas in its disguise.

4.	Mateusz Kula	The Chororama	2014, installation/different objects
----	--------------	----------------------	--------------------------------------

The Chororama (gr. khōra) is a space representation that consists of architecture and landscape fragments and grown out of them narrations. In the case of Mateusz Kula’s work one is dealing with the creation of particular place scenery, the part of Kraków’s district where his studio is located. The elements of the surroundings – cracks on the walls, shabby facades or any textures that he finds around, are the main substance the artist works with. The project is an attempt to reach the specific nature of the place in the instant when in a moment it may cease to exist. In the case of Kula’s work it takes the form of a set of truths about the place – the choras (gr. khōra). The chorography is a method of reaching out to these truths. It involves a balancing between the elements of space, between the landscape structure, fantasies about it and their representations. The work is conceived as a set of modules which are to compose the chororama representing the city segment at the time of its disappearance.

5.	Maria Szydłowska	The Spirit	2014 video 8'20"
----	------------------	-------------------	------------------

Also Maria Szydłowska’s work is narration about particular place. She is facing in a self-reflective way her own experience in art education at the Faculty of Sculpture at the University of Arts in Poznań. Here the presence is build by excitement. The game has three sets. The first one is an interview with model that is posing for nude. The second one is a walk – crossing corridors of the sculpture department just before its demolition. The third one is a dance in the studio among wrapped nudes. This sentimental settlement and farewell to the academy is also an expression of the struggle with the artistic reality, limitations and academic perception of art, which often in practice needs to be redefined. It is a collision and a perverse desire to return to the “crime scene”, where imperceptibly the former “spirit of knowledge” becomes the spectrum.

6.	Mariusz Tarkawian	Too little love in Polish contemporary art galleries	2014 seria rysunków na papierze, 21x29 cm
----	-------------------	---	---

The functioning in the institutional-and-artistic area is illustrated by Mariusz Tarkawian. He is referring to the notion of gallery as an elementary unit that builds a base for this structure. The still expanding series of drawings presents Polish contemporary art galleries. The drawn gallery interiors show exhibitions, which actually took place there, but the artist bring out erotic scenes in the foreground – fantasies permeated with perversion, voyeurism, and sadomasochism. The expositions seem to be unavailable, we observe them from a distance, lurking. Perhaps we are tempted to join. How to demystify the integrated circuit of Polish art, which is conditioned by the market and institutions? The conclusion seems to be one – more love in Polish contemporary art galleries.